

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การเตรียมนักศึกษาให้เป็นพยาบาลที่ดีนั้น ต้องขึ้นอยู่กับมาตรฐานการศึกษาพยาบาล ภาวะความเป็นอยู่สิ่งแวดล้อม และพัฒนาเกี่ยวกับการอบรมศีลธรรมจรรยาของนักศึกษา นักศึกษาจะต้องมีทัศนคติที่ดี มีความซื่อสัตย์และรักในวิชาชีพ มีความอดทน เข้าใจถึงธรรมชาติของมนุษย์ อันจะก่อให้เกิดความเข้าใจในรากฐานอันแท้จริงของการพยาบาล¹ หลักสูตรอนุปริญญาพยาบาลและอนามัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดระบบการเรียนการสอนเป็นปีละ 2 ภาคการศึกษา (Semester) หลักสูตรนี้กำหนดเวลาเรียน 3 ปี โดยแบ่งระยะเวลาออกเป็น 2 ระยะ คือ

ระยะเตรียมพยาบาล มีกำหนดเวลาเรียน 2 ภาคการศึกษา โดยศึกษาวิชาทางการศึกษาทั่วไป วิทยาศาสตร์รากฐานและวิชาการพยาบาลรากฐาน ทุกคนต้องสอบผ่านทุกวิชาที่เรียนในระบายนีตามหลักเกณฑ์การวัดผลของมหาวิทยาลัย จึงจะศึกษาต่อไปในภาคคลินิกได้

ระยะคลินิก มีกำหนดเวลาเรียนประมาณ 2 ปี นักศึกษาจะต้องเรียนวิชาการพยาบาลทั่วไปในสาขาต่าง ๆ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร (รายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรอยู่ในภาคผนวก)

การวัดผลการศึกษาของคณะพยาบาลศาสตร์² มหาวิทยาลัยมหิดลได้อาศัยระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการวัดผลการศึกษิตามหลักสูตรอนุปริญญาและปริญญาตรี พ.ศ. 2516 ซึ่งมีดังต่อไปนี้

¹ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, หลักสูตร, พ.ศ. 2516, หน้า 23.

² มหาวิทยาลัยมหิดล, ระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยการวัดผลการศึกษิตามหลักสูตรอนุปริญญาและปริญญาตรี, พุทธศักราช 2516.

1. ให้ใช้ระบบหน่วยกิต เป็นหลักการวัดผลการศึกษา

คำว่า "หน่วยกิต" หมายถึง จำนวนเลขที่ใช้แสดงปริมาณการศึกษาที่นักศึกษาได้รับจากมหาวิทยาลัย หลักการกำหนดหน่วยกิตสำหรับแต่ละรายวิชาที่ดังนี้

1.1 รายวิชาที่ใช้บรรยายสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ตลอดหนึ่งภาคเรียนมีค่าเป็น 1 หน่วยกิต

1.2 รายวิชาที่ใช้เวลาปฏิบัติทดลองและหรือการอภิปราย 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดหนึ่งภาคเรียนมีค่าเป็น 1 หน่วยกิต ยกเว้นบางสาขาวิชาซึ่งอาจกำหนดเวลาให้สูงกว่า 2 ชั่วโมงได้ตามความเหมาะสม

คำว่า "ภาคการศึกษา" หมายถึง ระยะเวลาเรียน 18 สัปดาห์ต่อหนึ่งภาคการศึกษารวมทั้งเวลาที่ใช้สอบประจำภาคการศึกษานั้นด้วย

2. ให้วัดผลการศึกษาของแต่ละรายวิชาออกเป็นค่าอันดับคะแนนแทนด้วยสัญลักษณ์ ตัวอักษร และในการคิดเฉลี่ยให้เทียบตัวอักษรดังนี้

ค่าอันดับคะแนน	แต้ม	ผลการศึกษา
A	4	ดีมาก (Excellent)
B	3	ดี (Good)
C	2	พอใช้ (Fair)
D	1	อ่อน (Poor)
F	0	ตก (Fail)
S	-	การเรียนเป็นที่พอใจ (Satisfactory)
U	-	การเรียนไม่เป็นที่พอใจ (Unsatisfactory)
I	-	ยังไม่รวมผล (Incomplete)
P	-	การสอนยังไม่สิ้นสุด (In progress)

3. การให้ F จะกระทำได้อันกรณีดังต่อไปนี้

3.1 นักศึกษาเข้าสอบและสอบตก

3.2 นักศึกษาขาดสอบโดยไม่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการประจำคณะ

3.3 นักศึกษาไม่มีสิทธิ์เข้าสอบเนื่องจากมีเวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 ในรายวิชานั้น

3.4 นักศึกษาทำผิดระเบียบการสอบและได้รับการตัดสินให้สอบตก

4. การให้ S หรือ U จะกระทำได้เฉพาะรายวิชาที่ไม่มีหน่วยกิตหรือวิชาที่ภาควิชาเห็นว่าไม่ควรจำแนกผลการศึกษาดอกเป็นค่าอันคับคระแน

5. การให้ I ในรายวิชาใดจะกระทำได้อันกรณี

5.1 นักศึกษาป่วยระหว่างสอบ โดยมีใบรับรองแพทย์จากหน่วยบริการสุขภาพนักศึกษาของมหาวิทยาลัย

5.2 อาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าภาควิชาเห็นสมควรให้รอดผลการศึกษา เพราะนักศึกษาทำงานซึ่งเป็นส่วนประกอบการศึกษาวิชานั้นยังไม่สมบูรณ์

รายวิชาใดที่ให้ I ไว้ ให้อาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าภาควิชาจัดสอบหรือให้ทำงานที่กำหนดเพิ่มเติมและส่งผลการศึกษากายใน 4 สัปดาห์ นับแต่วันมีผลการศึกษาดังกล่าว ถ้าไม่ส่งผลการศึกษากายในกำหนดนี้ I จะเปลี่ยนเป็น F โดยอัตโนมัติ

6. การให้ P จะกระทำได้เฉพาะรายวิชาที่มีการสอนหรือทำงานต่อเนื่องกันมากกว่าหนึ่งภาคการศึกษาและการสอนในรายวิชานั้นยังไม่สิ้นสุด

7. การคิดแต้มเฉลี่ย ให้คูณหน่วยกิตด้วยแต้มของค่าอันคับคระแน เป็นรายวิชาแล้วรวมกันหารด้วยจำนวนหน่วยกิตรวมทุกวิชา ให้มีทศนิยมสองตำแหน่งไม่ปัดเศษ การคิดแต้มเฉลี่ยให้คิดเป็น 2 ประเภท คือ

7.1 แ้มเฉลี่ยประจำชั้น คือแต้มเฉลี่ยที่คิดจากวิชาที่เรียนทั้งหมด

7.2 แ้มเฉลี่ยสะสมเฉพาะช่วงวิชาชีพ คือแต้มเฉลี่ยที่คิดจากวิชาที่เรียนทั้งหมด เริ่มตั้งแต่เข้าเรียนในตวงวิชาชีพ

8. การสอบได้

8.1 รายวิชาทางทฤษฎีหรือทางทฤษฎีสมกับการปฏิบัติต้องสอบให้ได้ไม่ต่ำกว่า D และวิชาทางภาคปฏิบัติ (Field Practice or clinical work) ให้ได้ไม่ต่ำกว่า C

8.2 การเลื่อนชั้นต้องสอบได้คะแนนเฉลี่ยประจำชั้น ไม่ต่ำกว่า 2.00 และ ไม่มีวิชาใดที่สอบตกหรือมี I, U, P เหลืออยู่

9. การสอบตก

9.1 ให้สอบแก้ตัว

นักศึกษาที่สอบได้คะแนนเฉลี่ยประจำชั้นไม่ต่ำกว่า 2.00 แต่มีบางวิชาที่สอบตกให้สอบแก้ตัวในวิชาที่สอบตกนั้นหรือให้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับวิชานั้น ทั้งนี้แล้วแต่อาจารย์ผู้สอนจะเห็นสมควร ผลการสอบแก้ตัวสำหรับวิชาทางทฤษฎี สกกับการปฏิบัติจะให้ค่าอันค้ำคะแนนได้ไม่เกิน C

9.2 ให้เรียนซ้ำชั้น

9.2.1 เมื่อสอบแก้ตัวแล้วหรือให้ปฏิบัติงานตามข้อ 9.1 แล้วยังคงอีก ให้เรียนซ้ำชั้น ในวิชานั้นหรือให้อยู่ในดุลยพินิจของคณะฯ

9.2.2 นักศึกษาที่สอบได้คะแนนเฉลี่ยประจำชั้นต่ำกว่า 2.00 แต่ไม่ต่ำกว่า 1.50 ให้เรียนซ้ำชั้นและให้เรียนซ้ำในวิชาที่สอบได้คะแนนต่ำกว่า B

9.3 ให้พ้นสภาพการเป็นนักศึกษา

9.3.1 เมื่อเรียนซ้ำชั้นแล้วตามข้อ 9.2.2 ยังได้คะแนนเฉลี่ยประจำชั้นไม่ถึง 2.00 อีก ยกเว้นนักศึกษาปีสุดท้ายของหลักสูตรให้อยู่ในดุลยพินิจของคณะกรรมการประจำคณะฯ

9.3.2 นักศึกษาที่สอบได้คะแนนเฉลี่ยประจำชั้นต่ำกว่า 1.50

การประเมินผลการศึกษาที่คิดว่า เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอน เพราะสามารถช่วยให้ผู้สอนได้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลและคุณภาพของการศึกษา ที่ผู้เรียนได้รับไปว่าบรรลุถึงมาตรฐานและเป็นไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่และฝ่ายผู้เรียนก็จะได้ทราบว่าตนเองมีความสามารถอยู่ระดับไหน มีคุณภาพเกินค้อยก้านใด นอกจากนี้ยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยในการคัดเลือกบุคคล เข้าทำงานหรือรับทุนต่าง ๆ ตลอดจนเป็นแรงจูงใจต่อความสำเร็จในการเรียนอีกด้วย

ดังนั้น เรื่องของการให้คะแนนจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อผู้เรียนและนับได้ว่าเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญยิ่งของผู้สอน ดังจะเห็นได้ว่ามีรายงานการวิจัยทางการศึกษาเป็นจำนวนมากที่ศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับการตรวจสอบคุณภาพและประสิทธิภาพของแบบสอบต่าง ๆ ที่สร้างขึ้น โดยเฉพาะแบบสอบสัมฤทธิ์ผลซึ่งใช้พยากรณ์ความสำเร็จทางการเรียน ยังได้มีการพิจารณาถึงประสิทธิภาพในการให้คะแนนอีกด้วย

แอนนาสตาซี¹ (Anastasi) ได้ศึกษาลักษณะของแบบสอบและรายงานว่าแบบสอบที่อาศัยความเร็ว (Speed Test) ซึ่งเป็นแบบสอบที่ค่อนข้างง่ายใช้เวลาตอบน้อยที่สุด โดยใช้สูตรคูเคอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) หรือวิธีแบ่งครึ่ง (Split half) หาความเที่ยงของแบบสอบไม่ได้เพราะผู้เข้าสอบทุกคนไม่มีโอกาสตอบข้อสอบได้ครบทุกข้อ ทั้ง ๆ ที่สามารถตอบได้เนื่องจากเวลาจำกัด ควรใช้วิธีทดสอบซ้ำ (Test-Retest) ส่วนแบบสอบที่ไม่จำกัดเวลา (Power Test) แบบสอบชนิดนี้ค่อนข้างยากและใช้เวลานานเพื่อที่ทุกคนจะมีโอกาสตอบได้ทุกข้อ ค่าความเที่ยงของแบบสอบหาได้จากสูตรคูเคอร์ ริชาร์ดสัน หรือ วิธีแบ่งครึ่งหรือวิธีทดสอบซ้ำ ดังนั้นการหาความเที่ยงของแบบสอบหากใช้เทคนิคที่ไม่เหมาะสมกับชนิดของแบบสอบทำให้ได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงแตกต่างกัน

คาปูโต² (Carputo) และเพื่อน หาค่าความเที่ยงของเอกเวอร์ค เพอซันเนล พรี่เฟอเรนซ์ สเคดูล (Edward Personal Preference Schedule - EPPS) ซึ่งทดสอบกับนักศึกษาพยาบาล โดยวิธีทดสอบซ้ำในช่วงระยะเวลาทดสอบซ้ำห่างกัน 15 เดือน ผลปรากฏว่าช่วงเวลาห่างกันมากมีผลทำให้ค่าความเที่ยงต่ำลง

¹ Anne Anastasi, Psychological Testing, 3 rd. ed., (New York : The MacMillan Company, 1968), PP. 169.

² Daniel V. Carputo, George Psathas and Jan Miplapp, "Test-Retest Reliability of the E.P.P.S.," Educational and Psychological Measurement, 26 : 883 - 886, 4, 1966.

โมซีเยอร์¹ (Mosier) กล่าวว่าการใช้แบบสอบหลาย ๆ ชุด วัดผลในครั้งเดียว จะมีประสิทธิภาพในการพยากรณ์ผลการเรียนของนักเรียนดีกว่าใช้แบบสอบเพียงชุดเดียว สตินสัน² (Stinson) ใช้แบบสอบความถนัด ดี เอ ที (DAT) ก็มักคุมตัวอย่างนักเรียนจากเมือง เมเพิลวูด (Maple Wood) มลรัฐมิสซูรี (Missouri) แบบสอบความถนัดชุดนี้ ประกอบด้วยแบบสอบย่อย 5 ชุด คือ ชุดการคิดใช้เหตุผลเชิงภาษา ชุดความสามารถเชิงตัวเลข ชุดการคิดใช้เหตุผลเชิงนามธรรม และชุดมิติสัมพันธ์ ผลปรากฏว่าได้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยกับแบบสอบย่อยชุดการคิดใช้เหตุผลเชิงภาษามีค่าเท่ากับ .44 ชุดความสามารถเชิงตัวเลขมีค่าเท่ากับ .55 ชุดการคิดใช้เหตุผลเชิงนามธรรมเท่ากับ .34 และชุดมิติสัมพันธ์เท่ากับ .48

เอล³ (Elle) หากความตรงของแบบสอบความถนัดทางการเรียนและแบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนโดยใช้เกรดเฉลี่ยภาคเรียนแรกของนักศึกษาวิทยาลัย เซาเธอร์นโอเรกอน (Southern Oregon College) พบว่าแบบสอบความถนัดทางการเรียนสามารถทำนายผลการเรียนได้ที่ดีที่สุด

002887

¹ E.F. Lindquist, Educational Measurement, (Washington : American Council on Education, 1951), PP. 764 - 807.

² Pairler J. Stinson, "Sex Difference Among High School Senior," Journal of Educational Research, 53 : 103 - 107, November, 1959.

³ Martin Joseph Elle "Prediction of the Academic Success of Freshmen at Southern Oregon College," Dissertation Abstract, 27 : 2875 - 2876, March, 1967.

ฟลอรา (Flora) ¹ ได้หาความตรงของแบบสอบวัดวิจารณ์ญาณของวัตสัน กลาเซอร์ (The Watson Glaser Critical Thinking Appraisal) และใช้เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาเป็นเกณฑ์ผลปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .55 วอลเลซ ² (Wallace) ได้วิจัยหาความตรงของแบบสอบที่ใช้ในโครงการทดสอบนักศึกษาใหม่ เพื่อประโยชน์ในการแนะนำของมหาวิทยาลัยมิชิแกน ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบประเภทวัดความฉับและวัดสติปัญญาที่ใช้ในการเรียนโดยใช้เกรดเฉลี่ยของภาคเรียนแรกเป็นเกณฑ์ พบว่าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างเกรดเฉลี่ยของภาคเรียนแรกกับผลรวมของคะแนนจากแบบสอบมีค่าเท่ากับ .555

สำหรับการวิจัยเกี่ยวกับความตรง (Validity) ³ ในการให้อันดับคะแนน คลาร์ก (Clark) ได้ศึกษาถึงปัญหาการขัดแย้งในการให้อันดับคะแนนระหว่างผู้สอนกับนักเรียนโดยการให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลตลอดจนการให้คะแนนตนเองเปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้รับจากผู้สอนพบว่ามีความเห็นสอดคล้องกันโดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .60 ถึง .80 และในการให้อันดับคะแนนแบบ 5 ตัวอักษรนั้น ถ้าให้นักเรียนให้อันดับคะแนนตนเองเปรียบเทียบกับผู้สอนเป็นผู้ให้แล้วจะมีความตรงกันอยู่ถึง 50 - 80 เปอร์เซ็นต์ ส่วนที่เหลือนั้นมักจะออกมาในรูปที่นักเรียนบางคนก็มีความเห็นว่าตนเองไม่น่าจะได้อันดับคะแนนสูงเช่นนั้นหรือไม่น่าจะได้อันดับคะแนนต่ำเช่นนั้น โดยทั่วไปแล้วผู้เรียนที่จัดว่ามีความรู้เรียนอยู่ในขั้นต้นนั้นมักจะมีความเห็นตรงกันกับผู้สอน ส่วนผู้เรียนที่อยู่ในขั้นไม่ขั้นต้นนั้นก็มักจะมีความเห็นว่าผู้สอนเป็นผู้กคะแนนของตนให้ต่ำกว่าที่ตนได้ประเมินไว้

¹ Larry Dale Flora, "Predicting Academic success at Lynchburg College From Multiple Correlation Analysis of Four Selection Predictor Variables," Dissertation Abstract, 27 : 2276, February, 1967.

² W.L. Wallace "The Prediction of Grades in Specific College Course," Journal of Educational Research, 24 : 587 - 597, April, 1951.

³ Paul E. Clark, "Can College Students Grade Themselves," School and Society, 47 : 614 - 616, 1938.

เจมส์¹ (James) ได้ศึกษาพบว่าจะสามารถทำนายคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนครู เป็นตัวทำนายความสำเร็จในการสอนนักเรียนได้ ค่าของการทำนายจากเกณฑ์จะมีค่าคงที่เสมอจากอันกับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในภาคเรียนที่ 1 ถึง ภาคเรียนที่ 5 และนักเรียนในกลุ่มเก่งคือกลุ่มที่สัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

ส่วนการวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ พจน์ สะเพียรชัย² ได้ศึกษาความตรงของคะแนนจากข้อสอบที่ใส่สอบเข้าวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ผลการวิจัยปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ของแบบสอบกับคะแนนเฉลี่ยในแต่ละภาคเรียนมีค่าค่อนข้างต่ำ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ มีค่าจาก .4508 ถึง .5793

วิเชียร เกตุสิงห์³ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความตรงของแบบสอบ 2 ชุด คือ ชุดที่ยังไม่ได้วิเคราะห์กับชุดที่วิเคราะห์แล้ว ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การสร้างแบบสอบของสำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา วิทยาลัยวิชาการศึกษา พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้จากแบบสอบชุดที่วิเคราะห์แล้วสูงกว่าชุดที่ยังไม่ได้วิเคราะห์

1
Terry Lynn, James, "An Analysis of College Grade Point Average as A Principal Component in Selective Admissions to Secondary Teacher Education," Dissertation Abstracts, (International, Ed.D., University of Missouri - Columbia, 1974), PP. 926 A.

2
Pojs Sapianchaiy "The Predictive Efficiency of the Entrance Examination at the College of Education, Bangkok, Thailand." Dissertation Abstracts, 24 : 3210, Febuary, 1967.

3
วิเชียร เกตุสิงห์ "การเปรียบเทียบความตรงเชิงพยากรณ์ของการทดสอบความถนัดที่ยังไม่ได้วิเคราะห์กับที่วิเคราะห์แล้ว ที่ต่อวิชาต่าง ๆ ในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมแบบประสม" ปริทัศน์นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512.

ลักษณะ วุฒยบายกร¹ ได้วิจัยหาความตรงของแบบสอบความมั่นคงเชิงกลของ จิต เขียวสังข์ ที่พัฒนาขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2512 ในการพยากรณ์การศึกษาระดับวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ เกณฑ์ที่ใช้คือ เกณฑ์ภาคเรียนที่ 1 โดยแบ่งออกเป็น 3 เกณฑ์ คือ เกณฑ์วิชาการ เกณฑ์วิชาชีพและ เกณฑ์เฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่าความตรงของแบบสอบมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .7751 .7959 และ .7470 กับเกณฑ์ดังกล่าวตามลำดับ

สำหรับการวิจัยของพยาบาลในปี พ.ศ. 2510 อังสนา สุขสกลเขียว² ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ผลสัมฤทธิ์ระหว่างคะแนนภาคปฏิบัติและคะแนนภาคทฤษฎีของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียน พยาบาลสภาอากาศไทย โรงเรียนพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ปีการศึกษา 2510 เฉพาะวิชาการพยาบาลทั่วไป ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนการ เรียนภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎีไม่มีความสัมพันธ์กันเลย และในปี 2516 กัลยา เนื้อนุย์³ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการ เรียนภาคทฤษฎีกับ ภาคปฏิบัติ ตลอดจนหลักสูตรของนักศึกษาพยาบาล อนุปริวิตญา และอนามัย โรงเรียนพยาบาล รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ผลการวิจัยพบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนภาคทฤษฎีกับ

¹ ลักษณะ วุฒยบายกร "ความแม่นยำของแบบทดสอบความมั่นคงเชิงกลในการพยากรณ์การศึกษาระดับวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ," วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

² อังสนา สุขสกลเขียว "ผลสัมฤทธิ์ระหว่างคะแนนภาคปฏิบัติกับคะแนนภาคทฤษฎีของนักเรียนพยาบาลปีที่ 3 โรงเรียนพยาบาลสภาอากาศไทย โรงเรียนพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ปีการศึกษา 2510 เฉพาะวิชาการพยาบาลทั่วไป" พัฒนาวิจัย วิทยาลัยวิชาการศึกษาระสาณมิตร โรงพิมพ์คุรุสภา, 2510.

³ กัลยา เนื้อนุย์ "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2515" วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรบัณฑิต, คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

ภาคปฏิบัติตลอดหลักสูตร มีค่า 0.525 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในปีเดียวกัน
 เถลิงศรี ศิลปาจารย์¹ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการเรียนภาค
 ทฤษฎีและคะแนนการ เรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
 ปีการศึกษา 2508 ถึง 2515 พบว่าคะแนนภาคทฤษฎีและคะแนนภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลมี
 ความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำและบางปีมีความสัมพันธ์กันสูงมาก เช่นในปี พ.ศ. 2508 และบางปีมีความ
 สัมพันธ์กันน้อยมาก เช่นในปี พ.ศ. 2515 R.W.Revans² ได้ทำการศึกษาถึงความรู้สึกของ
 นักศึกษาพยาบาลจากโรงเรียนพยาบาล 3 แห่ง ในประเทศอังกฤษเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อการฝึก
 ปฏิบัติงานบนเตียงผู้ป่วย พบว่างานพยาบาลเป็นงานที่หนักเหน็ดเหนื่อย การศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและการฝึก
 ปฏิบัติบนเตียงผู้ป่วยไม่สอดคล้องกัน

¹ เถลิงศรี ศิลปาจารย์, "ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการ เรียนภาคทฤษฎี และคะแนนการ
 เรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2508
 ถึง 2515", วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

2

R.W.Revans, "The Student Wants to Learn and Live", Nursing Time,
 11 : 197, February, 1966.